

1. § 27, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Gevinst eller tab ved et dødsbos afståelse af en ejendom m.v. omfattet af ejendomsavancebeskatningslovens § 8 skal ikke medregnes ved opgørelsen af bobeskatningsindkomsten, hvis en afståelse før dødsfaldet ville have været skattefri efter bestemmelsen. Ved et dødsbos afståelse af en ejendom, der på afståelsestidspunktet er omfattet af vurderingslovens § 33, stk. 1, 5 eller 7, 1. pkt., skal den del af en gevinst, som vedrører stuehuset med tilhørende grund og have eller ejerboligen, ikke medregnes ved opgørelsen af bobeskatningsindkomsten, såfremt denne del af gevinsten ved en afståelse før dødsfaldet ville have været skattefri efter ejendomsavancebeskatningslovens § 9. I den skattepligtige gevinst ved et dødsbos afståelse af en ejendom, der på afståelsestidspunktet er omfattet af vurderingslovens § 33, stk. 1, 5 eller 7, 1. pkt., kan der gives et fradrag efter ejendomsavancebeskatningslovens § 6, stk. 2, hvis der ved en afståelse før dødsfaldet kunne være givet et sådant fradrag.«

2. I § 28, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»For så vidt angår fast ejendom omfattet af ejendomsavancebeskatningsloven, kan der kun ske udlodning med succession med hensyn til gevinst efter afskrivningslovens kapitel 3, hvis der samtidig sker udlodning med succession med hensyn til gevinst efter ejendomsavancebeskatningsloven på samme ejendom.«

3. § 36, stk. 2, 3. pkt., affattes således:

»Er der ved udlodningen beregnet passivpost efter boafgiftslovens § 13 a vedrørende det pågældende aktiv, lægges de omstændigheder med hensyn til anskaffelsestid og anskaffelseshensigt, som blev lagt til grund ved beregningen af passivposten, til grund for beskatningen af aktivet hos modtageren.«

4. § 36, stk. 2, 4. pkt., ophæves.

5. I § 36 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Er en fast ejendom omfattet af ejendomsavancebeskatningsloven udloddet med succession med hensyn til gevinst efter ejendomsavancebeskatningsloven, og er der ikke sket succession med hensyn til gevinst efter afskrivningslovens kapitel 3 for bygninger tilhørende den faste ejendom eller kun i en del af disse, skal modtageren ved opgørelsen af gevinst

eller tab ved afståelse af ejendommen nedsætte anskaffelsessummen med beløb svarende til, hvad dødsboet skulle have nedsat ejendommens anskaffelsessum med efter ejendomsavancebeskatningslovens § 5, stk. 4, nr. 1-5, såfremt ejendommen var blevet solgt på udlodningstidspunktet.«

§ 4

I lov om beskatning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom (ejendomsavancebeskatningsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 656 af 12. august 1999, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 3, 4. pkt., ændres »4., 5. og 6. pkt.« til: »4.-7. pkt.«.

2. § 4, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Ved afståelse af fast ejendom skal sælger og køber i købsaftale, skøde eller på anden skriftlig måde foretage en fordeling af den samlede kontantomregnede afståelsessum på grund, bygninger, ejerbolig, herunder stuehus samt mælkekvoter.«

3. § 4, stk. 6 og 7, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 6. Såvel den samlede kontantomregnede afståelsessum som den fordeling på aktiver efter stk. 5, som parterne har aftalt, er undergivet de skatteansættende myndigheders prøvelse.

Stk. 7. Er den skatteansættende myndighed for sælger og køber ikke den samme, træffer den skatteansættende myndighed for sælger, der i øvrigt foretager skatteansættelsen af sælger, afgørelse om den samlede afståelsessum og fordelingen som nævnt i stk. 5 også med direkte bindende virkning for køber. Er der mere end én sælger, og har disse ikke den samme skatteansættende myndighed, eller er sælger ikke skattepligtig her til landet, bestemmer skatteministeren, hvilken skatteansættende myndighed, der træffer afgørelsen.

Stk. 8. Afgørelser om den samlede afståelsessum og fordelingen efter stk. 5 kan ikke træffes uden forudgående høring af den eller de skatteansættende myndigheder, der i øvrigt foretager skatteansættelsen af sælger eller køber. Afgørelsen er direkte bindende for såvel sælger som køber. Afgørelsen kan af såvel sælger som køber påklages efter de regler, der efter skattestyrelsesloven gælder for klage over den pågældende skatteansættende myndigheds afgørelser af skatteansættelser.